

ריינר ינוריה רילקה: כּוּתוּךְ הַסּוֹנֵטִים אֶל אֹרְפֵיאוֹס

1 (א, יח) *

שְׁמַע הַחֲדָשׁ, אֲדוֹן,
טְרַטְר וְטִלְטֵל הוּא!
קוֹל מְבַשְׂרִים בְּרֶן
אוֹתוֹ יְהַלְלוּ.

הֵן מְהוּמַת־הֶרְתֵּן
אִינן מַחְרָשֶׁת,
אֶךְ הַמְּכֻנָּה כְּעַת
שָׁבַח דּוֹרְשֶׁת.

שׁוֹר, מְכֻנַּת־חֲרוֹן:
אִיךָ תַתְּנַקֵּם־תְּרַגְנוּ,
אֶף תְּעֻתְנוּ.

בְּהַ מְתוּכְנוּ אִוֵּן,
הֶבֶה, בְּלִי יֵצֵר עֵז
חֵישׁ תְּשַׁרְתְּנוּ.

2 (א, כב)

אָנוּ נִגְעֵשׁ־נִסְעֵר,
אָפֶס מְדַהֵר־הוֹמֵן,
רְאוּ מַה גַּל־יִקְטֵן
בּוֹ בְּתַמִּיד־נִשְׁאָר.

כָּל הַדּוֹאָה־סוּעָה
קַל־מְהֵרָה חָלָף.

הַמְשַׁתְּהָה

בּוֹ רַק נִשְׁלֹו.

נַעַר, הוּא לֹא תִשָּׂא
נֶפֶשׁ אֶל חֶפְזוֹ,
לֹא אֶל נְסוּי־טִיסָה.

כֹּל בְּשִׁלּוֹת־שְׁלוֹם,
אֶפֶל וְזַהֲרֵי־יוֹם,
פָּרַח וְסָפֵר.

3 (א, כג)

רַק עַת הַמְעוֹף יִרְקִיעַ
לֹא עוֹד לְשִׁמוֹ שְׁלוֹ
וְדִי לְעִצְמוֹ כָּלוּ
בְּתוֹךְ דְּמָמוֹת־רְקִיעַ.

לְמַעַן בְּאוֹר תִּמְרֵן
כְּכִלֵי שְׁנַעֲשֵׂה רַע־
רוּחוֹת, הַמְשַׁתְּעֵשׂ־
רוּחֶף בְּבִטְחַת־חֵן—

רַק עַת יְעִידִים וְכִים
יִכְרִיעוּ גְאוֹת־יְלָדוֹת
בְּמַנְגֹּן הַגְּדֵל,

מִי שְׁגָמָא מְרַחֲקִים
מִזְכֵּיתוֹ יִתְפַּעֵל
וְיֵהִי עִם מְעוֹפוֹ אַחֲדוֹת.

4 (א, כד)

הנחרים קדמוני־רעינו, אלים רבי־כח ?
לא ידרשונו המה, כי לא תכירם
עשת קשה, שהקפדנו היטב לטפח.
שָׁמָּא על־פְּנֵי מִפָּה פתאם נחפשים ?

אֵלֶּה רעים כְּבִירִים, שִׁיקְחוּ מתינו,
בְּמוֹ גִלְגְּלֵינוּ כָּלֵל וְעָקַר לֹא יָגֵעוּ.
אִמְבִּטְיוֹתֵינוּ, מִשְׁתֵּינוּ הֶרְחַק הִסְעוּ—
מִלְּאֲכִיָּהֶם, זֶה־כִּכְּר אֲטִיִּים לְגַבֵּינוּ,

הִדְבַּקְנוּ. עֲמָה בּוֹדְדִים, זֶה בְּזָה נַעֲרָבָה
בְּלִי לְהַכִּיר זֶה אֶת זֶה. בְּקוֹ הַיִּשָּׁר,
לֹא עוֹד בְּחֹן שֶׁל מִינְדֵר, שְׁבִילִים נִקְצְבָה.

רַק בְּדוֹדֵי־הַקִּיטוֹר הָאֲשִׁים מִשְׁכָּר
עוֹד יִבְעֲרוֹן, יִנְיִפּוֹן פְּטִישִׁים שִׁיגְדְלוּ.
אֲךָ אָנוּ כְּמוֹ שְׁחִינִים, כּוֹחוֹתֵינוּ יֵאָזְלוּ.

5 (ב, ט)

אֵל תִּתְגַּאוּ, הַשׁוֹפְטִים, בְּאֲשֶׁר אֵין הַסֵּד נִדְרָשׁ עוֹד
וּבְאֲשֶׁר הַקּוֹלֵר לֹא יִכְלֹא צְוָאר.
לֹא נִתְעַלָּה שׁוֹם לְבָב—, בְּשֶׁל פְּרִכּוֹס הַחֶסֶד
הַמְעֻזָּה אֶת פְּנִיכֶם בְּרֶף מוֹזֵר.

מֶה שֶׁקָּבֵל הַגְּרֵם זֶה דוֹרוֹת, לָנוּ יִתֵּן
שׁוֹב, כִּילָדִים צַעֲצוּעֵי יוֹם־הַלְדָּת שְׁכּוֹחַ.
הֵן בְּלִבְבֵי הַנְּבָר, הַנְּשָׂא, הַפְּתוּחַ
כְּשֶׁעַר, הִיָּה בָּא אַחֲרַת הָאֵל הַחוֹנֵן

חֶסֶד־אֲמַת. הִיָּה בָּא בְּאֲדִיר וּבְזֵרוֹחַ
וּמִסְבִּיבוֹ כְּדֶרֶךְ אֱלִים יִתְקַף.
לְאֲנִיּוֹת הַגְּדוֹלוֹת הַבוֹטְחוֹת—בְּיוֹתֵר מְרוֹת.

לא בפחות מאותה הרגשה הרוחשת
 חרש בתוך לבותינו, ואותנו כובשת
 כילד שלו משתעשע בן זווגים אין־סוף.

6 (ב, י)

כל קנינינו כלם המכונה מסכנת,
 כל עוד תעז לעצמה היות רוח ולא תצית.
 לא עוד יבהיק הסוסה של היד המימנת,
 היא תחתך אבן ביתר קפידה למבנה של החלט.

לא תשאר לעצמה, שנוכל מנה פעם ברוח,
 לא תשתמן, הונה לעצמה, בבית־חרשת שקט.
 היא החיים—להיותם, היא סבורה, אין כמוה,
 כי באותו החלט תסדר ותיצר, אף תשחת.

אפס קסומה לבו עוד המציאות. עודנה
 אלף עינות בראשית. משחק של כוחות טהורי־יעד,
 איש לא יגע בם מבלי התפעל וכרע.

עוד המלים בעדנה אל אשר לא יגד תכלינה;
 זמר, תמיד מחדש, מתוך אבנים כלן רעד,
 יבן בחפש־מרחב את ביתו, בית־אלה.

(מגרמנית: חנוך קלעי)